

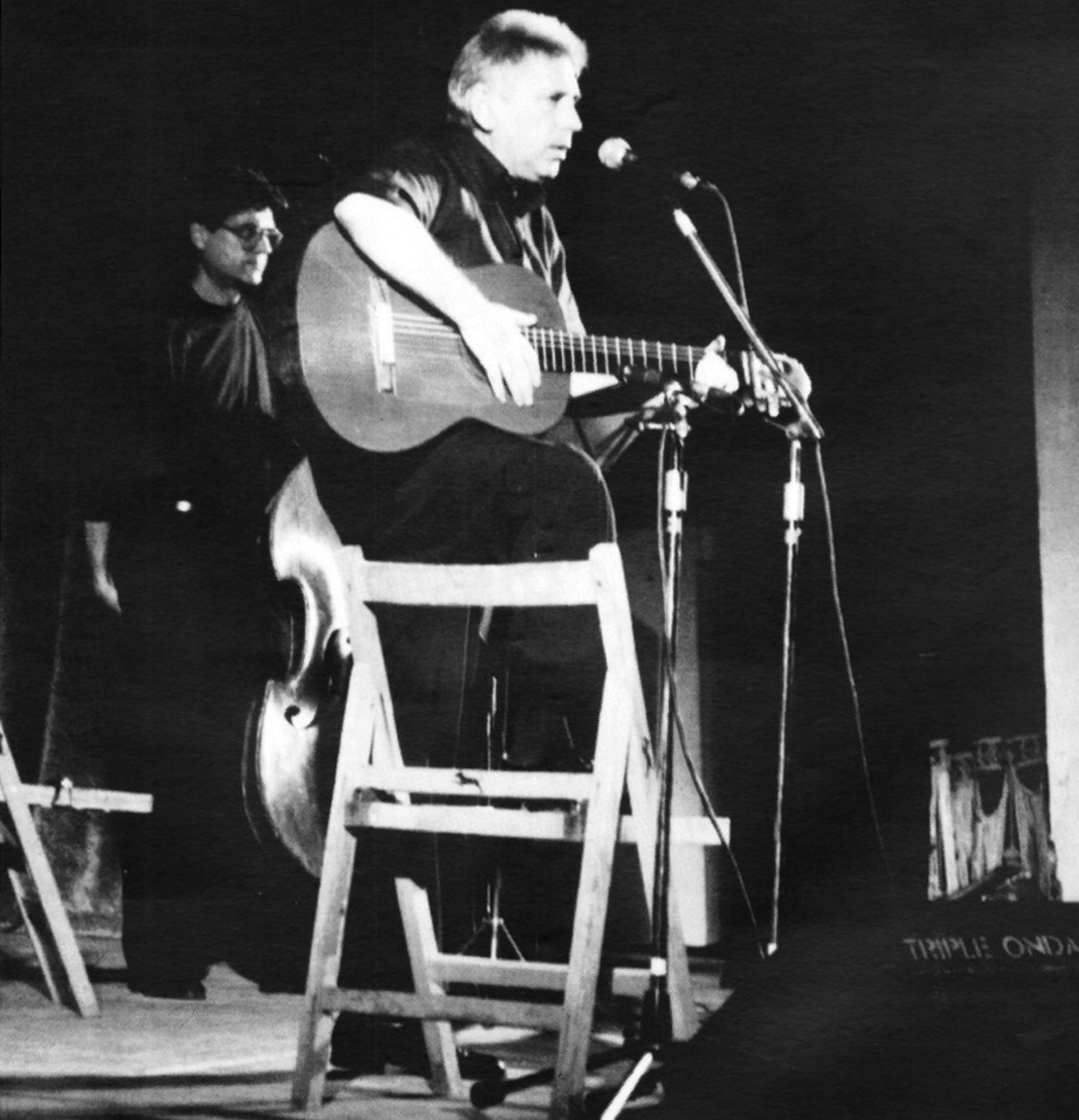
INCA PRIMEIRO REVISTA

Número 33

Setembre 1993

Preu 250 Pessetes

||| RAIMON CANTA A INCA

TRIPLE ONDA

SUMARI

- Portada RAIMON CANTA A INCA
 Pàg. 3 Comportaments dels joves i les seves implicacions educatives. Jaume Gual Mora.
 Pàg. 5 L'HUMORISME SERIÓS (Segona part). Catalina Amer.
 Pàg. 6 RAIMON CANTA A INCA. miquel àngel.
 Pàg. 8 L'ARQUITECTURA A INCA: EVOLUCIÓ HISTÒRICA. Pere Rayó Bennàssar.
 Pàg. 11 ACTIVITATS REALITZADES EN EL MES DE JUNY 1993
 Pàg. 12 Conversa amb... BARTOMEU MARTORELL RAYÓ, "Margalit". Catalina Valriu.
 Pàg. 16 Un incendi va destruir la fàbrica de galetes "Quely". Guillem Coll.
 Pàg. 17 Can Guixa d'Inca fou fundat a finals del segle XVIII. Guillem Coll i Francesc Flix.
 Pàg. 18 EL VAIXELL OCEANOGRÀFIC "HESPÉRIDES". Guillem Coll.
 Pàg. 19 VI DOLÇ I PACIÈNCIES. Pere Xiroi.
 Pàg. 20 VIATGE AL MAESTRAT (Castelló i Terol).
 Pàg. 22 Cuina : DE FIGUES I ALTRES HERBES. P. Massutí i E. Ramis.

INCA REVISTA**OBRA CULTURAL BALEAR**

Delegació d'Inca
 Carrer Vidal, 5 entresol

Apartat 156
 7300 INCA

DIPÒSIT LEGAL PM 451-1986
 IMPRESSIÓ: I. LLEVANT

La responsabilitat dels articles signats recau únicament damunt els seus autors.

Maquetació: En Joan & Co.(Revista MONTAURA

Quatre vegades l'any surt la Revista de l'O.C.B amb 32 planes i la Junta Directiva de la Delegació d'Inca n'assumeix la redacció, maquetació i edició. Dimecres vespres obert a tothom l'administració per qualsevol tipus de col·laboració.

ARTICLES

a mà(quir
 WP

COMUNICAT DEL GRUP MUNICIPAL DEL PSM- NACIONALISTES DE MALLORCA

INCA NECESSITA DINAMITZAR NO DEGRADAR

Davant les absurdes declaracions de Pere Rotger, portaveu del PP a l'ajuntament d'Inca, en el sentit d'oferir el terme municipal com a seu de la futura Macro-presó, a condició de la construcció de l'Hospital d'Inca, el grup municipal del PSM, vol fer públiques les següents consideracions:

Primer.- El poble d'Inca té dret a un hospital. I punt. Els arguments ja els hem esgrimit fins associar-nos. L'hospital és un dret ben guanyat, pagat de demés amb impostos al Govern Central i que ara ningú ens ha d'escatimar ni aprofitar per fer-ne xantatge. Demanam allò al qual tenim dret, i la nostra dignitat com a poble ens impedeix d'oferir contrapartides.

Segon.- És una gran irresponsabilitat encetar un debat relatiu a un tema tan delicat sense tenir una proposta ben madurada. Que els inconvenients de la Macro-presó superen amb escreix els avantatges ho demostra el fet que cap ajuntament (Palma -PP-, Marratxí -PSOE-, Santa Maria -PSM-) no la vol de cap manera en el seu terme.

Tercer.- Si el PP pretén reactivar la malmesa economia del municipi d'Inca té ara una bona oportunitat des del Govern Autonòmic: adjudicar-li la instal·lació del Parc d'Innovació Tecnològica. Així com establir veritables polítiques de compensació interterritorial a Mallorca que equilibrin els greus desajustos econòmics entre l'interior i la zona costanera.

Signat: Bernat Amengual Martorell

Editorial

"Cantar en català és, encara avui, un acte de militància perquè les opcions que la societat presenta a qui senti necessitat d'expressar-se cantant -fora del món de la música clàssica- són l'anglès i el castellà. (...) L'existència de la censura és avui tan legal com durant la dictadura." (*Les hores guanyades*. RAIMON. 1983)

Les paraules del cantautor del Carrer Blanc de Xàtiva foren escrites el 12 de març de 1981. Raimon, en una conferència a Ciutat (presentada per J.M. Llopart), s'adreça al seu auditori, quan no fa encara un més del cop d'estat del vint-i-tres del mateix any, hi ho fa contundent.

Dotze anys després les coses han canviat, però no abastament. Cantar en català és, en bona mesura, un acte de militància. La censura i la seva existència: figures -per ventura de moro- d'un altre paner (?).

Els anys passen i el món fa voltes i voltes, les persones, emperò, difícilment muden massa. "No m'he plantejat la cançó com altre cosa que una expressió de mi mateix (1992)", diu el de Xàtiva. Raimon treballa, fa noves cançons i reinterpreta les antigues lletres, les farceix d'aprenentatge, en renova el codi de lectura -perquè, tal volta, tot es mou i res no avança. Les persones, els auditoris, els qui escoltaren <<la música del crit>> i el seu missatge, els qui l'escolten encara, són rarament volubles, no ho són pas les actituds: alguns es giren la camisa, altres <<estan ja molt cremats>> o senzillament s'enllepoleixen en la còmoda poltrona que atorguen certes edats.

Els cantautors no temen cantar en català ni cal un permís del govern civil per fer un recital, però encara hi ha qui treballa i lluita, qui troba fórmules d'avui i les aplica, hi ha, també, qui volgudament bada.

COMPORTAMENTS DELS JOVES I LES SEVES IMPLICACIONS EDUCATIVES

La Universitat Complutense de Madrid ha editat un informe sociològic, sota el títol "*La sociedad española: 1992-1993*", dirigit pel catedràtic Amando de Miguel i a comptat amb la col.laboració de destacats sociòlegs. Un dels temes d'aquest informe fa referència a l'educació i les seves implicacions en la societat espanyola, sobretot de la joventut.

De l'anàlisi de l'informe en podem treure algunes fets constats:

- La proporció de persones amb títol mig o superior ha augmentat des de 1970 i encara més en les dones. A 1991 la

taxa d'escolaritat femenina, entre els 25 i 34 anys, era superior a la masculina.

- Malgrat hagi augmentat molt la matrícula a la Universitat en els darrers anys, cal tenir present que són molts els estudiants que comencen però no acaben la carrera.

- Un canvi que es pot analitzar és el creixement de treballadors manuals amb una instrucció mitja o superior.

- Pel que fa a la relació treball-estudi, molt sovint podem veure que els joves segueixen estudis perquè difícilment troben una ocupació o feina adequada.

- Prop d'una cinquena part dels joves enquestats, estudien i treballen al mateix temps. D'aquests n'hi ha més de classe mitja baixa.

- Malgrat s'hagi produït un desenvolupament educatiu fort, de cada dia és menys l'afecció per la lectura dels joves. Així de cada dia es llegeixen menys diaris entre els joves que tenen el títol de batxillerat. Aquest fet s'emmarca en el context del poc hàbit que té la societat espanyola per la lectura.

- Pel que fa a la moralitat hom observa l'existència d'una doble ètica. Així, com exemple, per una part condemnen molt més les persones que fumen a llocs públics que no pas les persones que enganyen Hisenda.

- Com és normal el nivells de patriotisme bèlic son baixos i molt més encara entre els estudiants de Batxillerat. Això

no significa que no manifestin un fort interès per l'ecologisme i el pacifisme.

- El seu grau d'altruisme és molt alt. Hi ha un 72 % d'enquestats que estaria disposat a sacrificar-ho tot per una altra persona en una circumstància extrema.

- Pel que fa a les drogues, segons l'informe, un 57 % ha provat en alguna circumstància un porro i un 20 % en fumen habitualment. Això és una conducta pràcticament masculina.

- Entre els joves la combinació de fumar tabac i engatar-se de tant en tant, predisposa a un contacte més freqüent amb el món dels drogadictes.

- L'hàbit que tenen els joves d'engatar-se el cap de setmana és més propi dels homes que les dones i afecta sobretot a les edats de 18 a 20 anys, als que són menys religiosos i de classe més bé acomodada. De cada cop es consumeix menys vi i més cervesa i begudes destil·lades.

- A l'informe es ressalta un fenomen, molt estès els darrers anys en totes les societats modernes i urbanes: la forta tendència dels joves a no deixar la casa paterna, per constituir la seva pròpia llar. Les causes analitzades d'aquest comportament són: crisi laboral, allargament dels estudis, alt cost de la vivenda així com també alt cost del lloguer, sobre tot a ciutats grans.

Pens que els resultats d'aquest informe-estudi no aporten dades i aspectes massa novedosos, però sí que poden ajudar-nos a una reflexió damunt la vida i el comportament dels joves i les seves implicacions educatives en la nostra societat.

Jaume Gual Mora

ESTANY MELIÀ

TABACS, REVISTES I PREMSA
JUGUETERIA PETITA

C/Major, 14

☎ 50 27 97

INCA

L'HUMORISME SERIÓS (Segona part)

És fàcil fer una segona part de l'humorisme perquè en quasi tota la literatura hi ha humor, i és que si quelcom el té, està salvat almenys d'un mateix...

* *Si vols alliberar-te d'una temptació, has de cedir a ella* (D. Gray)

* *Alguns viuen sense treballar molt ocupats en no fer res* (Sant Pau)

* *Cadascú és com Déu l'ha fet, i encara pitjor moltes vegades* (Cervantes)

* *La vida ha deixat d'ésser un acudit per a mi; no li veig la gràcia* (C. Chaplin)

* *Les beates no ofenen Déu, només l'emprenyen* (F. Angell)

* *Els artistes són com els pares que tenen els fills "guapos". Els fan sense saber com* (Goethe)

* *El seny i el geni són nuvis, però mai no han pogut casar-se* (A. Nervo)

* *Pels rics és aquest món i pels pobres el segon* (Refranyer)

* *Hi ha tantes coses més importants que els diners. Però costen tant!* (Groucho Marx)

* *Matrimoni sense amor vol dir amor sense matrimoni* (Franklin)

* *Hi ha persones que solen xerrar un poc abans de pensar el que van a dir* (La Bruyere)

* *La meva dona té un lleuger impediment quan conversa. De tant en tant s'atura per respirar* (J. Durant)

* *Les persones ben informades afirmen que el perfecte acord només existeix en música* (J. Norman)

* *Les preguntes mai són indiscretas, les respostes a vegades sí* (O. Wilde)

* *Educar un nin requereix molta paciència. En especial per part del nin* (Perich)

* *L'obligació es reconeix molt fàcilment: És el que menys desitjam sempre fer* (Sentència Anglesa)

* *La naturalesa ha donat tant de poder a les dones que les lleis, molt sàviament, les n'han donat poc* (S. Jhonson)

* *En els 20 anys ets com Déu vol, i en els 40 com tu vols* (Refranyer)

* *Pels amics, el favor, i pels enemics aplicar-los el reglament* (Romanones)

* *Als vells els hi agrada donar bons consells, i això els consola de la incapacitat de donar mals exemples* (La Rochefoucauld)

* *Mai no ha existit un home capaç de saber el que pensa una dona escoltant el que diu* (Benny)

* *Per l'únic que m'alegra de ser dona és per no haver de casa. -me amb una d'elles* (Simone de Beauvoir)

* *L'amor és l'esforç que fa un home per conformar-se amb una sola dona* (P. Geraldly)

* *Hi ha persones que tenen una absència deliciosa* (M. Baring)

* *No hi ha res més bo com les dones que no s'aconsegueixen* (Huysmans)

* *Experiència és el nom que donam a les nostres errades* (O. Wilde)

* *Un fanàtic és algú que no pot canviar de mentalitat i no vol canviar de tema* (W. Churchill)

* *Passa amb la felicitat el mateix que amb els rellotges, que els menys complicats són els que menys s'espenyen* (Chamfort)

* *És més fàcil quedar defora que sortir* (M. Thaiw)

Catalina Amer

RAIMON, NOTES BIOGRÀFIQUES

Raimon comença a cantar en públic al 1961, quan encara és estudiant a la ciutat de València, simultàniament i al marge del moviment barceloní de la Nova Cançó, al qual aporta un estil personal i discrepant que el situa en un lloc absolutament original, sigui respecte a aquest moviment sigui respecte al panorama espanyol a la moda en aquell moment.

Canta per primera vegada a Barcelona al Forum Vergés l'any 1962. La seva música, les paraules, la seva forma de cantar produïren una gran sorpresa en l'ambient artístic dels primers anys seixanta: Al vent, la seva primera cançó va tenir un èxit immediat.

L'any 1963 el panorama de la música popular a l'Estat espanyol era tediós. En la seva dèria oficialitzadora, el règim franquista s'havia inventat una música oficial, *la canción española*. Al Vent, una petita cançó, arribava en aquest context però acabaria canviant-lo. Un text senzill de cant adolescent al vitalisme, heterodox i cridat, va ser suficient per trasbalsar aquell art insegur i feble. Potser l'èxit d'Al Vent va ser també aquesta analogia que és codi publicitari bàsic per impactar. Bufava un vent diferent.

El Palau de la Música Catalana de Barcelona, el Teatre Principal de València, el teatres Romea i Poliorama de Barcelona, el nou Palau de la Música de València i el "Teatro Español" de Madrid són els escenaris on Raimon actua habitualment.

El relleu i la vocació internacional de Raimon queda palès amb l'edició de discs i recitals en directe a diferents països arreu del món. Diaris de prestigi

internacional com el New York Times, Le Monde, Frankfurter Allgemeine Zeitung li han dedicat crítiques elogioses. Joan Fuster, Josep M. Castellet, Salvador Espriu, Pere Quart, Josep Pla, Manuel Sacristán, Manuel Vázquez Montalbán, Manuel Vicent, entre d'altres escriptors han escrit sobre la seva obra.

Quan es llegeix la gran quantitat de paper imprès que el "fenomen" Raimon ha generat en els vora trenta anys de la seva vida artística, dues paraules apareixen amb insistència: originalitat i singularitat.

Cantant, poeta, escriptor: la forma de cantar de Raimon reivindica el concepte visceral de la música, el crit, l'esbós melòdic i harmònic, l'estil col·loquial i lliure. Raimon trenca amb la tendència encaramel·lada i guindada de la cançó d'entreteniment i rebutja alhora la recepta colonitzadora.

La cançó és per Raimon un vehicle expressiu de poesia. De la pròpia amb les seves cançons d'amor i de combat, de replegament líric i d'ironia càustica: i de la dels altres amb la musicació de poemes de la literatura clàssica i contemporània catalana.

RAIMON CANTA A INCA

(Crònica del temps ha)

Quatre mesos després Raimon toca a Inca. L'escenari, el Teatre Principal. El 23 d'abril d'aquest any el cantautor celebrà trenta anys de música i paraules. Ara, trenta anys i escaig, a les deu i mitja passades, Inca retroba i celebra el crit madur de Xàtiva: Raimon.

La platea és plena a banda i banda. Els aplaudiments esclaten amb força quan el cantautor trepitja les taules. L'atmosfera, inusual, augura agradable vetlada. Únicament un baix, una guitarra i veu, i ànsia de saviesa i espectacle.

L'expressió que regna, emperò, és la nostàlgia - pels menys granats nostàlgia apresada només, l'herència d'uns pares (d'unes cintes mal gravades o discs gastats, d'històries de *grisos* i actes heroics) que roseguen el trenta llargs i els quaranta tombats; nostàlgia d'anys o de manlleu, baldament nostàlgia. I això és nota quan el recital arrenca: contradictòria aparença de fredor. Les orelles són sordes i la ment prolífica en recordances; hi ha quelcom tangible en moltes de les mirades que no és, ni de bon tros, el batec d'allò que es mira i escolta. I el de Xàtiva ho sent, ell qui sempre proclama el repte del present, deixant de part la temptació de l'enyorança.

Passen tres, quatre cançons, i la boira escampa. S'ha paït la topada (agre-

dolça) del record, indefugible. El concert pren noves formes. La digestió muda en efervescència, bada l'oïda obturada per sobredosi de passat. Hi ha set de cançó en la ressaca del <<temps ha>>. Raimon sembla adonar-se'n. El recital enceta altre cop per la concurrència, i la música i el missatge adopta renovades dimensions: la més curta distància entre el públic i el qui canta, que, ara sí, en consonància, assa-gen velles maneres de reinventar una mateixa lletra, una cançó.

miquel àngel

HOMS fotògraf
50 57 63 Palmer, 8

PUBLICITAT
a partir de 600 pts.
50 37 72

Espirafocs
LLIBRES
Bisbe Llompart, 127 50 25 35

L'ARQUITECTURA A INCA: EVOLUCIÓ HISTÒRICA

Les primeres formes d'arquitectura del municipi són de l'època prehistòrica. Pertanyen a la cultura talaiòtica (1300-123 a.C.), anomenada així perquè els monuments més característics són els talaiots. Aquests formen part de petits poblats fortificats que s'aixequen a llocs elevats. Es conserva algun d'aquests poblats talaiòtics, molt malmesos. Entre ells destaquen el del puig de s'Ermita o de ses Talaias i el de son Sastre.

Talaiot del puig de s'Ermita (1300 a.C)

L'any 123 a.C. es produeix la conquesta romana de Mallorca. No s'han trobat pràcticament restes arqueològiques d'aquest període, però es suposa que a Inca hi havia un petit nucli de població i per aquesta zona passava una calçada romana que comunicava Palma amb Pollentia.

En el segle V, amb la caiguda de l'Imperi romà en mans dels pobles germànics, arribaren a Mallorca els vàndals i posteriorment els bizantins. No ha quedat cap vestigi d'aquests dos pobles.

Els primers contactes de Mallorca amb l'Islam tenen lloc a principis del segle VIII, emperò la conquesta de l'illa no es produeix fins l'any 902. Primer formarem part de l'emirat i califat de Còrdo-

va, després vàrem pertànyer a la taifa de Dènia, vàrem ésser un regne taifa independent i passaren per l'illa els almoràvits i els almohades. D'aquest llarg període no tenim tampoc restes arqueològiques, però sí el topònim de la ciutat. Inkan era un dels tretze districtes en què els musulmans tenien dividida Mallorca i ja es parla d'un incipient nucli de població en el lloc que ocupa la ciutat actual.

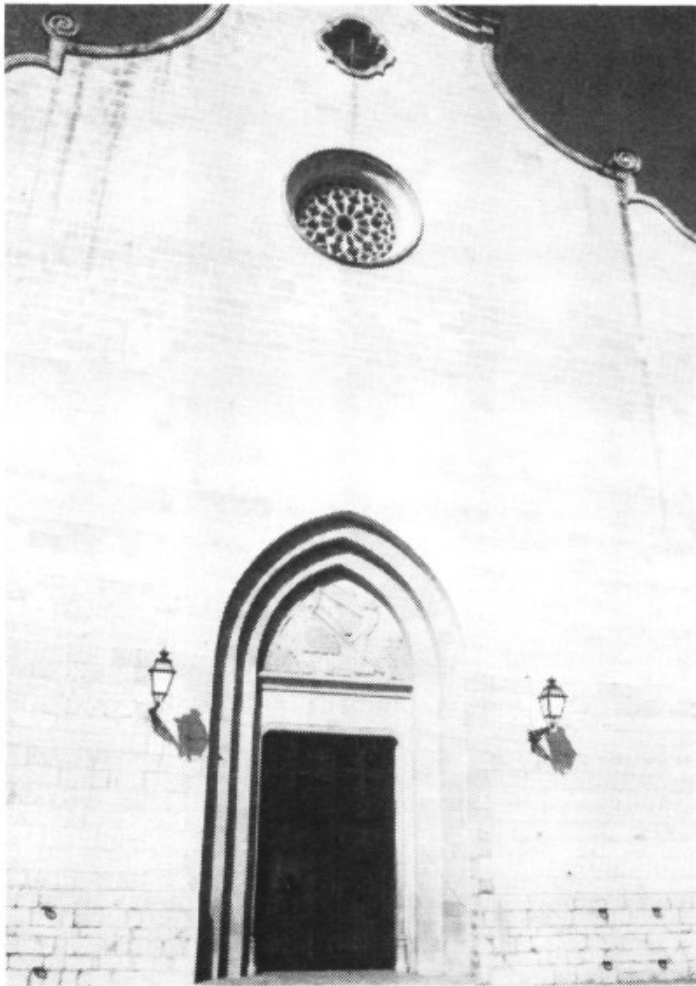
Amb la conquesta catalana de Jaume I, el 1229, passam a formar part de la confederació catalano-aragonesa. Aquest moment constitueix l'inici d'una fase important de la nostra personalitat col·lectiva i a partir d'aquest moment ja podem parlar de l'existència d'una arquitectura religiosa i civil.

L'any 1248 una butlla del papa Innocenci IV legalitza l'església de Santa Maria d'Inca, que ocupava el solar de l'església de Santa Maria la Major. D'origen medieval és també l'església de Santa Magdalena, en el puig d'Inca i l'església del monestir de Sant Bartomeu encara conserva una primitiva espadanya d'origen medieval.

Clastra i part lateral de l'església del monestir de Sant Bartomeu (s. XVII)

Si continuam analitzant el patrimoni arquitectònic religiós de la nostra ciutat hem de parlar del convent dels Dominics. L'església, que està en procés de neteja i restauració, fou construïda en el segle XVII i el claustre, que serà bé d'interès cultural, en el segle XVIII. En aquest darrer segle també es va dur a terme la construcció del convent dels franciscans i l'església de Santa Maria la Major, encara que el campanar és més antic.

Església de Sant Francesc (s. XVIII)

El patrimoni arquitectònic civil ha estat més destruït que el religiós, però, essent més nombrós, encara conservam una part del mateix.

Ens queden pocs edificis anteriors a la segona meitat del segle XIX. Es reduïxen a algunes cases senyorials, molins

fariners, cellers i cases populars amb façanes fetes de fang i pedres. Es troben tots ells a la part antiga i elevada de la ciutat.

Mostra de l'arquitectura popular inquera al carrer Cueto.

En el darrer terç del segle XIX i primer del XX es produeix una gran expansió urbana motivada per la industrialització i l'arribada del ferrocarril. S'urbanitzen els voltants de l'estació, el carrer de Lloseta, la plaça de Santa Maria la Major i es renoven molts dels edificis del centre de la ciutat que presenten detalls decoratius característics de l'època. A Inca arribaren les tendències arquitectòniques més importants del moment, com el modernisme i el racionalisme.

Després de la guerra civil les construccions són molt més humils. S'urbanit-

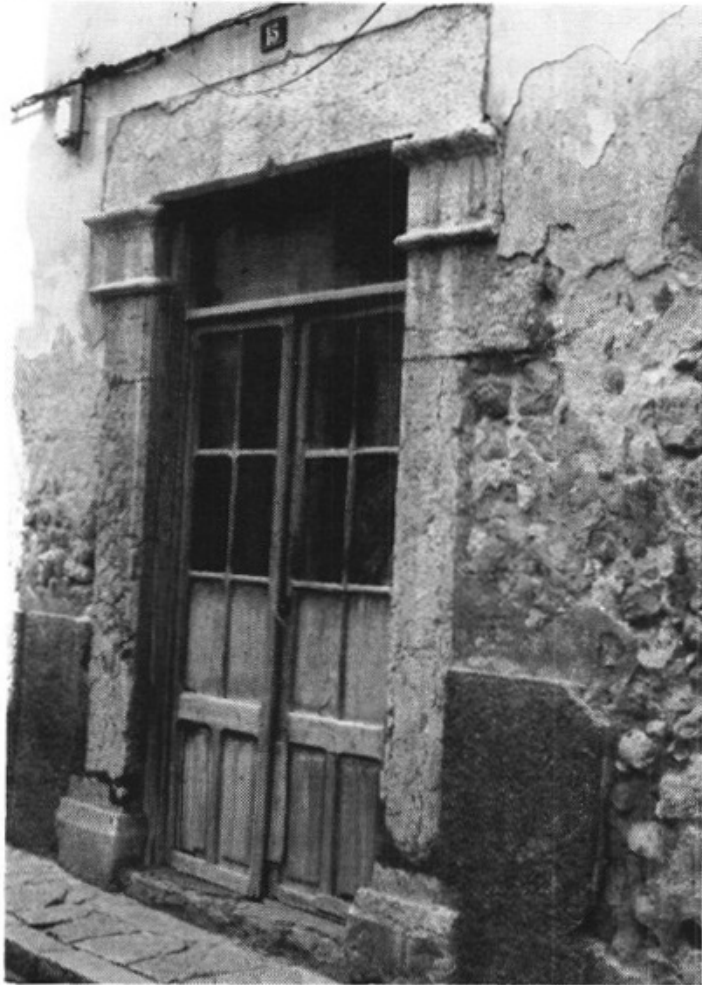
zen Crist Rei i es Blanquer, entre altres zones de la ciutat.

Can Siquier. Casa senyorial del carrer de Sa Mostra.

Casa amb ornamentació modernista del primer terç del s. XX al carrer Gral. Luque.

Portal de pedra del carrer Rector Rayó.

Un altra gran expansió urbana es produeix en els anys seixanta, quan el turisme transforma tota l'estructura socio-econòmica de l'illa i fa possible, al mateix temps, la bona marxa de la indústria inquera. Aquesta expansió, no obs-

tant, tingué un caràcter negatiu, arquitectònicament parlant, ja que en pocs anys es va perdre un important patrimoni arquitectònic i Inca donà la imatge de desordre i anarquia urbanística que té actualment.

La població va prenent consciència, poc a poc, dels valors del passat, emperò encara hi ha molta tasca per aconseguir conservar els edificis que ens queden. A nivell municipal s'ha començat a revisar el catàleg d'edificis protegits, fet que permetrà la seva ampliació. Ara bé manquen publicacions sobre el tema que donin a conèixer als habitants d'Inca i als que ens visiten l'important patrimoni arquitectònic que encara guarda la ciutat.

Pere Rayó Bennàssar

ACTIVITATS REALITZADES EN EL MES DE JUNY 1993**Excursió a la Vall de Bóquer.**

El diumenge, 13 de juny, es realitzà un itinerari per aquesta zona pollencina.

Bóquer és un topònim pre-romà i en aquesta vall hi havia el poblat de Bocchorum que es va federar amb Roma, poc després de conquerir els romans les Balears (123 a. de C.). Queden alguns restes d'aquest poblat prehistòric.

Molt interessant es també el paisatge de la vall que s'obri a la mar per una petita cala.

Festes de Sant Joan a Ciutadella.

Tal com estava programat, un bon nombre de socis i amics anaren a Ciutadella els

OBRA CULTURAL BALEAR

Restes arqueològiques de Bocchorum.

Part del grup a Bóquer.

Vidal, 5 entresol

dies 23, 24 i 25 de juny per viure les Festes de Sant Joan.

Per segon any era Caixer Senyor, Fernando Saura Cantallops. El grup participà activament en tots els actes sobretot en els caragols del Born i de Santa Clara i en els Jocs del Pla.

Ciutadella – Sant Joan 1993

Ciutadella – Sant Joan 1993

Conversa amb...

BARTOMEU MARTORELL RAYÓ "Margalit"

L'amo en Tomeu "Margalit" va néixer a Inca el dia 30 d'abril de 1986 i va morir, també a Inca el dia 15 de gener de 1986, li mancava poc temps per complir els cent anys.

L'entrevista que avui transcrivim, li va fer na Catalina Valriu. L'amo en Tomeu, com veurem, tenia el cap ben clar.

El vostre pare a què es dedicava?.

En es camp i jo també, no he fet re més mai. Lo que m'ensenyaren a ca nostra.

I conràveu finques d'Inca mateix?.

Sí, finques nostres des terme d'Inca.

I on anàreu a escola de petit?.

Vaig anar a un mestre que va venir a "es pes des bessó". Hi vaig anar devers dos anys o tres, que per cert era un mestre vell i era molt pegador de palmetes i si li llevàvem sa mà, llavò en teníem dues, així consentíem a una, llavonses n'hi havia de més grans que el tenien avorrit i li varen treure "en panxa roja". I llavò vaig anar a un que havia estat capellà, ja anava vestit, en Joan Es-

trany, en Joan que va ser escriptent de la sala que hi ha un fill que és arquitecte. Hi vaig anar fins que vaig combregar, que vaig combregar a deu anys.

Vos recordau de com celebraven Sant Antoni a Inca, mos ho podríeu contar?.

Per Sant Antoni feien corregudes pes carrer major. Es poble era petit llavò, perquè passat l'Església ja era camp, aquesta plaça que hi ha ara jo l'he vista vinya, de petit però, sa plaça "José Antonio" venc a dir... Corrien escapats pes carrer major, que no estava asfaltat; per

cert que hi va haver un any, perquè es carrer Seguí només era un camí de carro, hi va pegar una bístia que dos se provaven i en va morir, va pegar un a s'enfront, anaven escapats, venc a dir que llavò corri-en així. Llavò ho privaren, darrerament, quan jo vaig ésser gran, que també corria com ets altres perquè teníem dues bísties i també sortíem aquest dia perquè ses bísties feien festa i qualcuna que era un disgust per ella, perquè fins que feien sabonera les feien córrer, cosa de joves.

I què més feien, a part de ses corregudes, per

Sant Antoni?.

Llavò després de ses corregudes aquí feien... anar a passejar i a l'església i una bona festa.

Carrosses, n'hi havia?.

No, no n'hi havia encara,; més tard n'hi va haver. Hi havia dues músiques, una d'en Corpet i s'altra de Can Rotger, d'en Rotger, que l'hi dèiem i hi havia antipatia. Llavò per cada sant feien festa.

I foguerons què en feien per Sant Antoni?.

Sí, en feien per tot perquè no estava asfaltat.

I ja dins ses festes des darrers dies?.

Ses festes des darrers dies quan jo vaig ésser un poc més gran, mos feien un "cubrepolvo" que deien i d'èiem saragata a ses al.lotes. I llavò també quan ja vàrem ésser un poc més grans, que llavò s'usava així, anàvem a donar saragata pes carrers i de vegades dèiem paraules que no importava, perquè de vegades n'hi havia que passaven s'arada davant es bou.

I duien careta?, duien sa cara tapada?.

Sí, però mos coneixien, ja anàvem a ses que coneixíem més, com no mos

haviem de conèixer!. Amb so caminar i tot, que mos coneixien, però dúiem sa cara tapada.

I que vos posàveu per sa cara per tapar-vos?.

Un pedaç, que et tenc a dir, no et pensis que dugues cap careta d'aquestes que compraven.

I un capell o això?.

Sí!. Venc a dir que no miràvem prim.

I feien balls els darrers dies?.

Sí, a la Costància, aquí on ara hi ha Can Janer, sa drogueria, això era una societat, La Costància. Per cert hi havia un metge i tot. Mon pare per llevar-me d'una casa que jugaven molt me va apuntar "socio", perquè cada "socio" només pagava dos reals, però podien anar en es balls i habitar la casa, com a "socio", i quan vaig tenir s'edat m'hi vaig apuntar de número.

I com eren aquests balls?.

Balls d'aferrat.

I ses músiques?.

Sa música d'en Corpet tocava aquí on està Can Janer i s'altra tocava aquí on és ara es Mercantil, que era sa societat des conservadors i sa de Can Janer sa des lliberals.

I entre aquestes societats les se devien tenir també?.

Sí, com era petit només hi havia liberals i conservadors i es que guanyava volia comandar.

I ses fresses tenien qualque casta de sentit polític?.

No, era cosa de joves i no s'aficaven en política. Noltros joves cosa d'al.lotes i passejar, es vespres i tot si anàvem a una taverna, quan vaig ésser de 17 o 18 anys cantàvem pes carrers, en teníem un que tenia bona veu i fèiem lo que venia bé. Es vespres que sortíem, perquè no sortíem cada vespre tampoc.

Vos ne recordau del nom de ses tavernes on solíeu anar?.

Veïnat de s'apotecaria de Ca S'Hereu, davant una casa que li deien Can Pere Joan "Bibi", però no me surt es nom.

Qualque altre cafè?.

Sa taverna més antiga que hi ha a Inca era Can Costa, hi anava qualque pic a prendre cafè.

En es balls de Carnaval vos ne recordau si pagaven entrada?.

Noltros érem "socios" que pagàvem dos reals cada

mes.

I els que no eren "socios"?

No hi anaven. O eren "socios" o fills de "socios". I n'hi havia abastament.

Com enramellaven els locals dels balls?.

No ho enramellaven gaire.

I ses dones hi anaven desfressades?.

Sí; desfressades i de cada casta, de sa manera que volien.

Vos ne recordau de com eren ses fresses?.

De tota manera, n'hi havia de ben vestides i n'hi havia de..., però duïen careta bé, no duïen com noltros que mos passejàvem que dúiem un pedaç. Moltes s'hi presentaven així com millor podien, de pagesa.

I aquestes caretes com eren?.

No eren de roba, eren com de cartró. Es llauners en feien a s'enfront per vendre a qui en volia..

I pes cos es posaven un llençol?.

Això era cosa més de joves. Jo ho he fet quan era jove, què vols que et digui, per dar saragata. Aquí s'usava dar saragata a aquells que es passejaven i a vegades deien paraules

que mereixien tocs, perquè no estava bé es dir-les. I a vegades mos tapàvem amb una manta, tots dos davall. I sortien i com mos veien tots dos davall tornaven entrar, se n'afluixaven de noltros, perquè tenien por de rebre ells, perquè un tot sol no, però dos davall, no anaven de noltros.

I dins es balls, vos ne recordau si donaven premis o feien qualche casta de rifa?.

Ben poc. Si en donaven qualcun no me'n recorda.

I era costum pagar es caramel.los a una al.lota?.

Es que acompanyava una al.lota o hi ballava un parell de pics ja hi havia un paper de caramel.los i valia un velló!. Un paper de caramel.los, no et pensis que valgués molt, jo ho sé perquè n'he fets.

I que els anaven a comprar a Can Delante?.

A Can Delante o a Ca l'Estrella. També hi ha Can Gori, que és aquí on hi ha Sa Banca March. Es papers ja les comprava es conserge i no mos feia pagar més que un velló, pentura a ell li daven per vuit dècimes.

I es músics quants eren, més o menys?.

No eren molts, perquè

molts de pics eren mitja banda només, perquè si eren trenta només eren deu o dotze, i s'altre mitja, si no hi havia antipatia, anaven a s'altra banda.

Recordau es balls que ballaven més?.

S'usava sa polca; tot era qüestió de ball d'aferrat, es "lancers", a no ser a lo darrer que havien acabat. Es "lancers" eren molt guapos; fins hi tot hi havia al.lotes que no volien ballar d'aferrat i els "lancers" les ballaven. No i hi havia es conserge que si venia una colla que ballàs una mica malament les posava a ses ordres, s'hi n'hi havia que usaven un poc malament, encara que hi venguessin a bé tots dos los posava a l'ordre, o si no los ves dat carrer, no; hi havia ordre aixímateix amb això.

I a s'altre lloc també era igual?.

Sí, tant a una banda com a s'altra es ball era igual.

I per ses tavernes es darrers dies, hi havia glosats?.

A ses tavernes no, a es cellers, aquí on és s'Espanyol era un celler i tocaven sa ximbomba pes darrers dies i es que teni-

en veu l'escalfaven en es foc i canta que canta i se bevien un litre de vi, segons es que eren, que llavò valia cinc cèntims. I no hi havia res més, cafès n'hi havia pocs, sa Societat i Can Costa; no hi havia cine, que no el coneixíem. Sa primera vegada que hi va haver una funció va ésser una senyora que vengué amb lleons a devers Can Pieres, i pagàvem un vellò per veure com se posava es cap dins sa boca des lleò i hi va estar tot s'hivern, va ser sa primera que hi va haver.

Vos ne recordau, però, si pes darrers dies venien glossadors de fora poble?.

No, un pic o dos en vengueren, que varen anar en es Teatro, i sé que pagaven un vellò també i era una dona, però mos va agradar molt, ho feren bé, no insultaven es públic, ells dos s'insultaven, ell no me'n record de quin poble era, de per aquí abaix, ella era bugerrona.

Devia ser madò Joana Cartera?.

Sí, per mi ho era.

I comedís què n'hi havia per aquests dies?.

No, quan ja hi havia es Teatro cine i pel.lícu-

les i res més.

I ses fresses es pas-sejaven pes carrer Major fent comparsa?.

Sí, pes carrer Major, daven saragata uns amb altres, se tiraven paperí, i abans tiraven bova.

Feia tossir sa bova?.

... no ... perquè l'escampaven molt.

Hi havia qualque carrossa?.

Ben pocs anys.

Recordau si treien qualque home de bulto?.

Qualque any, i el cremaven dins es carrer mateix.

Es darrer dia quan era?.

Es dimarts.

Es capellans què en deien?.

No s'hi posaven massa. Perquè era cosa de jovent, es que ja passaven es vint o vint-i-tres o quatre

ja no hi anaven.

I es casats no hi anaven?.

Manco perquè ja tenien altres feines a ca seva.

Feien sa Jaia Corema?.

Sí, però poca cosa, i l'hi calaven foc.

Qui ho solia fer?.

A davant l'església la cremaven, però no sé qui la feia. Però no vol dir que fos cada any.

Pes darrers dies feien qualque menjar típic?.

Hi havia un que feia bunyols, li deien Can Galleta. Coca amb tallades i porquim o ensaïmades, coques amb verdura.

Vos ne recordau si hi havia qualque revista a Inca?.

N'hi havia una que la feia un barber que l'hi deien es Gallet.

Catalina Valriu.

DISCOS

C/ VIDAL, 51 TL. 88.02.83

UN INCENDI VA DESTRUIR LA FÀBRICA DE GALLETES QUELY

La fàbrica tornarà obrir les seves portes

La nostra ciutat es va veure fortament commocionada la matinada del dissabte, dia 21 d'agost. Un incendi destruïa tota la fàbrica de galletes "Quely", ubicada a la barriada de Crist Rei.

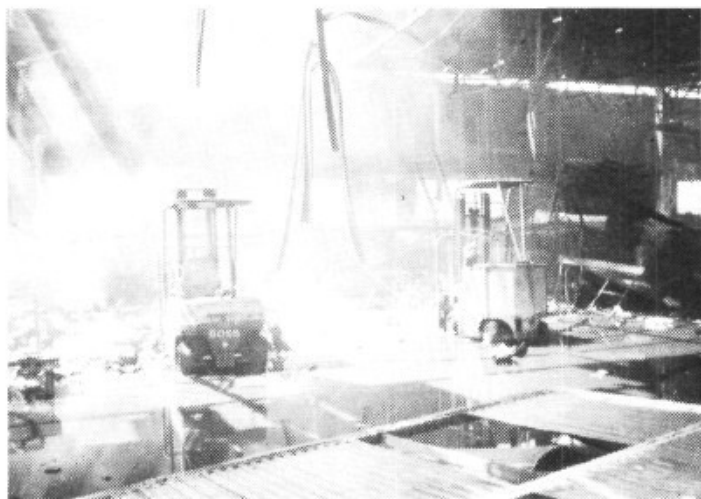
El foc va destruir totalment la fàbrica. Les pèrdues han estat quantioses. La família Domenech-Coll ha rebut la col.laboració de distintes entitats i tornarà obrir les seves portes. D'aquesta manera no es perdran els llocs de feina i una indústria exemplar a Inca, com reconeixia el batle Jaume Armengol, tindrà continuïtat en el futur. Can Guixa està fortament unida a la història local inquera del segle XX.

Ara ja han començat les obres de reconstrucció de la nova fàbrica, que estarà ubicada al mateix lloc. Els propietaris esperen que abans de fi d'any estarà totalment acabada.

Així i tot les galletes de Can Guixa, no amb el nom de "Quely" sinó amb el de Can Guixa. Tothom que els vulgui comprar ho pot fer. Es fabriquen a Palma, però són distribuïdes per la fàbrica inquera.

Esperam que prest la fàbrica funcionarà al seu ritme normal. Voldriem que l'exemple de "Quely" fos imitat per altres indústries per tal que es potenciï la indústria local, tan necessitada en aquest moments a la nostra ciutat.

Guillem Coll

Fotos: Miquel Martorell

Carrer Vidal, 5, entresol

DIMECRES VESPRES

Consultes Lingüístiques
Informació d'Activitats

de

a

CAN GUIXA D'INCA FOU FUNDAT A FINALS DEL SEGLE XVIII

Jaume Domenech Coll fou l'impulsor de la indústria galletera

El forn i pastisseria de Can Guixa fou fundat a finals del segle XVIII per la família Domenech. Els descendents d'aquesta família són els seus propietaris actuals.

Els primers documents de l'arxiu familiar daten de 1853. Són reconegudes les especialitats de la seva pastisseria, ensaïmades, pasta de fulls, torró fort i altres productes que es comercialitzen durant les fires d'Inca i les festes de Nadal, et.

Moltes d'aquestes receptes són artesanals. Can Guixa s'ha fet famós també per les seves galletes d'Inca o fortes que, malgrat les hagin fabricat també altres forns d'Inca, aquestes sempre han tingut més fama i acceptació. Era quasi obligat, en acudir des dels pobles veïnats a Inca, anar a Can Guixa a comprar la borsa de galletes.

La fàbrica Quely fou fundada per Jaume Domenech, pare dels actuals propietaris Jaume i Gabriel Domenech Coll. Va començar la seva activitat poc abans de la guerra civil, però fou paralitzada degut al conflicte bèl·lic. Una vegada acabada la guerra aquesta va rebre nou impuls.

Inicialment el forn de Can Guixa, estava al carrer de l'Estrella, però a la dècada dels anys 60 va passar a la barriada de Crist Rei, en un petit solar que va ampliar-se fins arribar a tenir tota una illeta, la fàbrica actual. Can Guixa ha vist el creixement de la barriada de

Crist Rei.

Jaume Domenech Coll va néixer a Inca l'any 1926. Des de molt jove es va dedicar als negocis, fou un dels impulsors de la indústria de l'alimentació a Mallorca. Va convertir el negoci familiar de Can Guixa en una pròspera indústria galletera "Galletas Quely", transformada en societat anònima l'any 1970. Ell encapçala des de 1990 el grup d'empreses que presideix, fonamentalment dins del camp de l'alimentació.

A part dels negocis, on ha estat un industrial destacat, va crear el "Moto club Inca", fou directiu del Constància en l'època del president D. Andreu Bestard. En el camp polític, ha estat regidor de l'Ajuntament d'Inca i també Conseller de Cultura del Consell Insular de Mallorca, a les primeres eleccions democràtiques de 1979, a les files de la UCD.

En el camp de la literatura, Jaume Domenech va publicar un llibre de vivències "Tic tac, temps enrera". Així mateix ha enregistrat un disc, "12 noms de muller", amb composició seva i interpretat per Cosme Adrover.

Ha estat una persona que ha sabut compaginar el món dels negocis amb l'amor a la ciutat que el va veure néixer. La nissaga Domenech s'ha distingit per tenir els membres que són i se senten inquers de debó.

Fills i néts dels fundadors continuen la tasca dels seus majors. La família Domenech, malgrat les adversitats del darrer incendi, seguirà apostant per Inca.

Guillem Coll i Francesc Flix

EL VAIXELL OCEANOGRÀFIC HESPÈRIDES

Convidat per Televisió d'Inca aquest estiu va visitar la nostra ciutat el comandant Víctor J. Quiroga, gallec de naixement, responsable del vaixell Oceanogràfic Hespèrides, que aquesta tardor sortirà cap a l'Antàrtida, amb la intenció d'investigar i demostrar que Espanya, va ésser la primera nació en arribar al continent blanc.

Durant tres dies va estar a Inca, va aprofitar per saludar al batle d'Inca, Jaume Armengol, que el va rebre en el seu despatx i en nom del consistori inquer li va fer lliurament d'una safata d'argent, en recordança de la seva visita a la ciutat.

El comandant Quiroga va explicar al batle i als regidors presents, les feines d'investigació que aquest vaixell de l'Armada realitza.

També el Sr. Quiroga va realitzar una sèrie de visites a la ciutat per conèixer el seu entorn i també a altres indrets de l'illa. Va recordar el seu temps d'estada a Palma quan fou destinat a Porto Pi.

També va visitar el poble de Mancor de la Vall. Fou rebut pel Consistori mancorí i va signar en el llibre d'honor de l'Ajuntament, visitant, acompanyat pels membres del consistori i el batle, Sr. Gabriel Pocoví, la població i assitint a un dinar, que aquesta corporació li oferí, al Santuari de Santa Llúcia.

El Grup Ecologista ADENA d'Inca, assabentat de la visita del Comandant Quiroga a Inca, va aprofitar per lliurar-li una safata d'argent en reconeixement de la seva tasca, de part d'aquest grup juvenil. El comandant aprofità aquest encontre per animar els membres d'ADENA

perquè continuïn treballant per la defensa de la natura.

Finalment, el darrer dia de la visita a Inca, va ésser entrevistat llargament per Televisió d'INCA. El Sr. Quiroga va informar de la feina que l'Armada i un grup d'investigadors realitzen al continent blanc de l'Antàrtida. També va signar en el llibre d'honor de TV d'INCA.

També TV d'INCA li va retre un sopar d'acomiadament. El director de TV INCA, en Joan Fluxá, li va lliurar una altra safata en record de la seva visita. El Sr. Quiroga s'acomiadà dient que recordaria per molt de temps, totes les atencions rebudes en la seva visita a la comarca d'Inca. Digué que els obsequis rebuts ocuparan un lloc d'honor a les instal·lacions del vaixell.

Prest sortirà cap a l'Antàrtida amb la intenció de poder demostrar que foren els espanyols que trepitjaren primer el continent blanc i no els anglesos com s'ha dit fins ara.

Una visita important per la categoria del personatge, des d'ara la ciutat d'Inca i el poble de Mancor de la Vall tendran un raconet a les dependències del vaixell Hespèrides.

Guillem Coll

VI DOLÇ I PACIÈNCIES

Cert dia una mare, acompanyà a un fill amb l'edat de fer sa primera comunió, a comprar-li un vestit d'aquells d'almirall, per ser s'enveja de totes ses veïnes. Passà el que passa sempre quan es vol imposar un criteri d'adult a un infant, i quan sa mare li preguntà a s'al.lotó que li semblava es vestidet, aquest respongué.

- Ma mare, això es un "traje de cap de fava" ! -

Sa mare s'espantà, fent una cara ben funesta, sobre tot per sa poca delicadesa d'es minyó en pronunciar tal paraula sense reparar amb sa presència d'es germanet petit de cinc curts anyets. S'incident, no tengué majors conseqüències, que ses concebudes dues bambelletes per es majoret i sa recriminació aquella de... "es nins aguts no diuen això".

Al cap d'un parell de dies, comparegué a n'es domicili d'es combregant, sa mare de sa mare, és a dir, aquella dona que sempre veu es nétet, l'estreny com una pansa i li ompl sa cara de baves, amb s'excusa de donar-li una besada i que circumstàncies de la vida li han atorgat es títol nobiliari de "padrineta".

Sa mare d'es ninó, va córrer a vestir-lo perquè sa "padrineta", vés què garrit aniria a combregar. Sa "padrina" quan el va veure, començà a fer es quatre "AIS i OHHHHS" i demés exclamacions d'orgàsmic gust que fan totes ses tietes, mares i

"padrinetes", quan veuen es seu ninet de l'ànima vestit de primera comunió...però, vet aquí, que sa "padrineta", que per qualque cosa és sa més vella i té més experiència, reparà sa cara d'enveja que feia es petitó contemplant s'escena des de un racó. Immediatament sa "padrina", girà en rodó i intentant fer cas a n'es més petit de la casa li demanà:

- I a n'es meu "reietó" petit, de què el vestíreu?.-

A la qual cosa es petit respongué ràpidament.

- Amb un "traje de cap de fava" igual que es d'es meu germà! - Aquesta la me contà, a una de ses meves excursions per ses cases de pagès d'es voltants, madò Antònia "Colleta" un vespre d'aigua de fa un grapat d'anys, devora es foc de s'escalfa-panxes, quan va fugir es llum.

PERE XIROI

INSTAL·LACIONS D'AIGUA I ELECTRICITAT
Isidre Martín Martorell

C/Teatre, 11 07300 INCA ☎ 50 04 61

Apartat 156
 INCA 7300

INCA REVISTA

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

A 5 NÚMEROS

Nom:

Carrer:

Barriada:

Codí Postal - Població:

- vull
- Rebre els 5 números per 1.000 pessetes
 - Contractar publicitat
 - Fer-me soci de l'OCB (inclou la subscripció)
 - Col·laborar en la seva redacció

Entitat bancària Suport

Compte mín.

Títol
 Titular

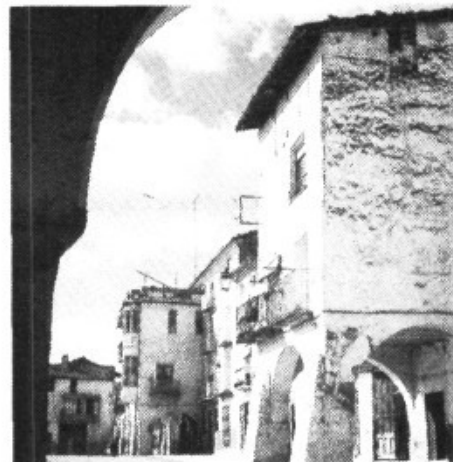
Signatura

VIATGE AL MAESTRAT (Castelló i Terol)

Val-de-Roures, capital de la comarca de Matarranya (Terol).

Forcall.

(Dies 4, 5, 6, 7 i 8 de desembre de 1993)

DISSABTE, 4 DE DESEMBRE:

Matí: A les 8.20 sortida en avió cap a Barcelona.

Arribada a Barcelona per anar amb autocar cap a La Sènia i visitar La Tinença de Benifassà.

Sopar i allotjament a MORELLA.

DIUMENGE, 5 DE DESEMBRE:

Desdejuni a MORELLA.

Visita a la comarca de Matarranya (Pena-roja de tastavins, Val-de-roures, Beceit, Cretes, Calaceit, Mont-roig de tastavins).

Sopar i allotjament a MORELLA.

Morella, capital de la comarca dels Ponts

DILLUNS, 6 DE DESEMBRE:

Desdejuni a MORELLA.

Visita a alguns pobles del Maestrat de Terol, Alt Maestrat i Ports de Morella (Forcall, Mirambel, Cantavieja, La Iglesia del Cid, Vilafranca del Maestrat, Ares del Maestrat, Catí).

Sopar i allotjament a MORELLA.

DIMARTS, 7 DE DESEMBRE:

Desdejuni a MORELLA.

Visita a alguns pobles del Ports de Morella i Maestrat de Terol (Hortells, Sorita, Aguaviva, Calanda, Alcorisa, Castellote, Bordon, Olocau del Rei).

Sopar i allotjament a Morella.

Ares del Maestrat

DIMECRES, 8 DE DESEMBRE:

Desdejuni a Morella.

Visita a alguns pobles de la Serra de Gudar a Terol (Mosqueruela, Linares de Mora, Rubielos de Mora).

Partida cap a l'aeroport de València. A les 18.50: València- Palma en avió.

PREU PER PERSONA: 36.900 ptes.

Aquest preu inclou:

- Bitllet d'avió Palma-Barcelona i València-Palma.

- Autocar per dur a terme els recorreguts.

- Allotjament en habitacions dobles als Hostals "El Cid" (964/160125) i "Elías" (964/160092). Mitja pensió (desdejuni i sopar).

INSCRIPCIONS: A l'Obra Cultural Balear d'Inca o al telèfon 50.37.72. Places limitades.

Carrer Vidal, 5, entresol

**INFORMACIÓ D'ACTIVITATS
VENDA DE PAPER
RECICLAT**

DELEGACIÓ D'INCA

**OBERT EL LOCAL
del Carrer Vidal, 5 entresol**

TOTS ELS DIJOUS

DE A

*Clavells
can Llorenç Rigo*

Carretera Palma - Inca
Telèfon 50 46 90

PAPERERIA

Cervantes

Volada, 140 ☎ 50 37 59

INCA

Quatre vegades l'any surt la Revista de l'OCB amb 32 pàgines i la Junta Directiva de la Delegació d'Inca n'assumeix la redacció, maquetació i edició. Dimecres vespres obert a tothom l'administració per qualsevol tipus de col·laboració.

ARTICLES

- a màquina
- WP passat per l'ADHOC
- Text en fitxer *.rtf molt millor

**LLIBRERIA
PAPERERIA**

BELTRAN

Antònia Llobera i Ramis

☎ 50 03 39

Carrer Major, 34

Es siwell

Carrer Llevant, 19
☎ 88 00 86
7300 Inca

Botiga

La Florida

Plaça d'Espanya, 19
INCA

**CA'N
XESQUET
CAFE**

Dureta, 6 ☎ 88 06 58

EL COMERÇ DE LA SEVA CONFIANÇA

VILANOVA

Costa i Llobera, 208 ☎ 50 28 20
C/Hostals, 47 ☎ 50 42 29

CUINA: DE FIGUES I ALTRES HERBES

L'estiu, amb la forta calor, ens deixa per entrar a la tardor, que, amb les nits fresques i els dies més curts demana que les viandes siguin un poc més sòlides que aquelles altres, refrescants, que ens enllepolien els àpats del temps calorós i que tenien un fort component de productes de l'hort.

El camp ens dóna fruits saborosos i rics en calories i d'altres, variats i sucosos que són aptes per a qualsevol règim per mantenir una bona figura. Dels primers tenim les ametlles, les nous, les figues de cristià, el raïm, etc.; dels segons, les pomes, els melicotons, les figues de moro... Aquestes fruites, menjades naturals són delicioses totes elles i la varietat ens permet disfrutar amb la combinació d'algunes.

Avui us oferim unes receptes que es fan amb fruites pròpies d'aquest temps: la primera feta amb un producte, moltes vegades tan poc apreciat com són les figues de moro; la segona amb figues vulgarment conegudes com de cristià (encara en trobareu algunes); i la darrera amb nous, panses i pinyons, tot propi de la temporada que comença. Desitjam que totes elles siguin del vostre gust i que en pogueu gaudir.

BON PROFIT!

GELAT DE FIGUES DE MORO

Ingredients:

3 Kg. de figues de moro (sense pelar)
1 Kg de sucre
1/2 dl. d'aigua

Elaboració:

Es pelen les figues, es tallen a trossos

grossos i es posen dins una cubeta o ri-bell; per damunt s'hi aboca 1/2 Kg. de sucre, es deixa tapat amb un pedaç a lloc fresc, fins a l'endemà.

Amb l'altre 1/2 Kg de sucre i l'aigua es fa un almívar, que es posa al foc fins que bulli i després es guarda.

Amb un colador xinès es cola la melassa que hauran fet les figues, així com la polpa que amb ajuda d'una mà de murter es prem molt bé, a fi de treure'n tot el suc.

Es mescla el suc de les figues amb l'almívar i ja és a punt de gelar amb la geladora o "sorbetera" i si teniu una bomba manual de fer gelat, molt millor.

FIGUES AMB CREMA DE LLET

Ingredients per a 6 persones:

24 figues madures
1/4 l. nata líquida
1/2 copa de Cointreau
1/4 Kg de sucre
1/4 Kg de granet d'ametlla (sec i sense torrar)

Elaboració:

En una paella al foc s'hi posa el sucre, el granet d'ametlla i dues o tres cullerades d'aigua. Sense deixar-ho de remenar, es veu que es va enrossint i quan és d'un color ben daurat s'aboca la mescla (praliné) sobre un marbre untat d'oli. Quan el praliné sigui fred es capola amb un aprimador fins que quedi reduït a granet fi.

Es col·loquen les figues pelades en una palangana i es cobreixen amb la nata batuda mesclada amb el Cointreau, i després s'empolsa tot amb el praliné.

PASTÍS DE BROSSAT I FRUITS SECS

Ingredients:

- Pasta brissa (300 gr de farina fluixa, 200 gr mantega, 100 gr sucre en pols, 1 ou).
- 250 gr brossat
- 3 ous
- 2 dl de llet
- 5 cullerades grosses de mel
- 100 gr de nous
- 50 gr de panses de Corint.
- 50 gr de pinyons

Elaboració:

Amb la pasta brissa es folra un motlle baix que abans s'haurà untat amb mantega i empolsat amb farina.

Es mescla molt bé el brossat amb els ous, la llet i la mel, després s'hi afegeixen els fruits secs.

S'aboca aquesta mescla dins el motlle i es cou al forn a 170°-180^oC uns tres quarts d'hora.

Aquest pastís es pot servir acompanyat d'una copeta de moscatell.

Ja que avui totes les receptes són de plats dolços, farem un poc de NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA referida a aquest tema, així digau:

Pastís	i no	Pastel
Tortada	"	Tarta
Xocolata	"	Chocolate
Merenga	"	Merengue
Almívar	"	Almíbar
Farcit	"	Relleno
Pasta de fulls	i no	Hojaldre
Bombó	"	Bombón
Caramel	"	Caramelo
Panellet	"	Amargo

P.Massutí, E.Ramis

ALBERG RESIDÈNCIA D'ESTUDIANTS PLATJA DE PALMA

AMB VISTES

al teu futur

**CONVOCATÒRIA
DE PLACES
CURS 1993-94**

GOVERN BALEAR

Conselleria de Governació
Universitat de les Illes Balears - Mallorca

moda Pell

Avinguda General Luque, 164 - Tel. 502512 - INCA (Mallorca)

SERVEI MUNICIPAL DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

Ajuntament d'Inca

OFEREIX AQUESTS SERVEIS GRATUÏTS

ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC

- * Correccions: textos breus (fins a un màxim de 10 folis) fiats i numerats
- * Consultes lingüístiques: dubtes concrets: una paraula o una frase
- * Difusió de terminologia específica
- * Assessorament de material bibliogràfic

DINAMITZACIÓ LINGÜÍSTICA

- * Elaboració de plans de normalització lingüística
- * Avaluació de la situació lingüística en sectors concrets

ASSESSORAMENT LEGAL

- * Drets lingüístics: Canvi de nom

DESTINATARIS

COMERÇOS, CLUBS ESPORTIUS, ASSOCIACIONS DE VEÏNS, COLLECTIUS, PROFESSIONALS, PARTICULARS, etc.

SERVEI MUNICIPAL DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA AJUNTAMENT D'INCA

Telèfon: 88 01 50

Fax: 88 08 19

**Adreça: Plaça d'Espanya, 1
07300 Inca**

Horari: dimarts i dimecres de 11 a 14 hores

El servei Municipal compta amb el suport de les institucions especialitzades en cada un d'aquests serveis

NOTA: Les correccions llargues (més de 10 folis) o una traducció d'alguna altra llengua al català, el servei Municipal no ho pot assumir gratuïtament, però-podeu posar-vos en contacte amb el nostre servei municipal d'assessorament i us cercarem una persona que ho pugui fer.